

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ένα απτερόπαιος έγκλημα που συνέβη στά 1826 σ' ένα μοναστήρι της Αργολίδος. Πώς άνεκαλύφθη ἐκκενήργεις. Το χειστούκιτο έγκλημα του πάτερ Νεκτάριου. Ο δειλόφονος Βασίλειος Σταύρου μπροστά στον πρόεδρο της Πρεσβιτερίνης Καρδινάλιος Άλεξ. Ζαΐμη. Ή δραματική δίκη σ' ένα τζαρί του Ναυπλίου. Ή πρώτη θανατική ἀπόφευξη. Ο κατάδικος ἀπαγγενιάζεται στον ιστερικό Πλάτανο. Ο Γάλλες δήμιος, κτλ. κτλ.

Ο πέμπτο έτος της Ελληνικής Επαναστάσεως και ένα δάκρυσα συνεχίζοντας δάκρυος ο άγιόν της διπλεύερωσες, συνέθετη στα περίχωρα τού Ναυπλίου ένα δραματικό γεγονός, έσωτερης της φύσεως, που άνεστάσωσε τὸν πληθυσμὸν καὶ ἀνάγκασε τὴν Επιτροπὴν τῆς Εθνοσυνέλευσεως νὰ λάθῃ ἔκτακτα μέτρα. Την ἐπόμενη ἑκατέην πολεμικὴ κατάστασις δὲν ἦταν εὐχάριστη. Οι Ελλήνες είχαν πάθει διάφορα ἀτυχήματα καὶ τὸ σπουδαιότερο πήν πάσι του Μεσολογγίου. "Οσος ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς καὶ στρατιῶτας τῆς ἐπικής ἑκείνης φρουρᾶς κατώθισαν μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι νὰ ἔγουν ἀπὸ τὸν κύρο τῆς φοιτιᾶς, μὲ τὴν ὅποιαν δικαιούχων μικρὴ πρωτεύουσα τῆς ἀγωγιζομένης Ελλάδος, στὸ Ναύπλιον, οἰκτροὶ καὶ ἀξιοδόκρυτοι, καὶ διοι δηνοῦνταν προστασία: Νάσαν καὶ νά τυθοῦν. Ή κυβερνήσοι, μην ἔχοντας καθόλου χρήματα, δὲν ἔχεται πῶς νὰ τούς διώσῃ. Εύτυχῶς, στὴ δεινὴ ἑκείνη περίστασι, παρουσιάστηκε ὁ δῆμος ἀπὸ μηχανῆς θεοῖς διδασκαλοῖς τοῦ Γένους Γεωργίου Γενναδίου, διπότις ἐμάζεψε τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως στὴν Πλατεία τοῦ Πλατανοῦ καὶ μὲ μιὰ συγκυνητικὴ τοῦ ὑδρευοῦ, κατώρθωσε νὰ ἐνεργήσῃ ἔναν πουδαδιὸν πατριωτικὸν ἔρανον. Πρῶτος ἔρριξε διδιός στὸ δίσκο την μόνη του περιουσία, 8 Ἀγγλικές λίρες, καὶ τὸ παραδείγμα του ἐπεισουσαν νὰ μητροῦν οἱ ἄλλοι, προσφέροντες χρήματα καὶ πράγματα ἀξιας. Ο Δῆμος, Υψηλάντης, μην ἔχοντας τίποτε ἄλλο, κατέδεσε στὸν ἔρανο τὰ πολύτιμα χρυσοστιλίστα δόπλα του. Ο πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως Άλεξ. Ζαΐμης τὸ πολεμικὸ δῶλογό του, καὶ ἄλλοι πολύτιμο σκέυη καὶ κομμῆτα. Εἴτοι, συνάγητος ἔνα σηματικὸ ποσό, μὲ τὸ ὅποιαν ή κυβερνήσαις ἔντυσε καὶ ἔθεψε τὸ στρατὸ καὶ τοὺς πρόσφυγες τοῦ Μεσολογγίου.

"Άλλα στὸ Ναύπλιον μαζεύονταν κάθε μέρα καὶ νέοι πρόσφυγες, καὶ σταγοὶ στρατιῶτες, χρῆματα, καὶ ὄρφανά ἀγνωστῶν, Ήπειρῶτες, Ρουμελιῶτες, Μακεδόνες, Σουλιώτες, Επτανησίοι, ποὺ ξεπέρασαν τὶς 5.000 ψυχές. Τὰ χρηματα τοῦ πατριωτικοῦ ἔρανου γρήγορα ἔχαντικηκαν καὶ ἡ πεῖνα καὶ ἡ δυστυχία χτυπούσσαν. Ξανά τὴν πόρτα του Αναπλίου. Ενεοῖται, δητὶ οἱ πρόσφυγες αὐτοὶ δὲν ἴσαν δύλοι...ἄγγειλαν Κύριον. Μερικοὶ ἀπὸ ὀποιούεις είχαν κακές συνήθειες, χτυπούντουσαι γιὰ τὸ παρασικρό. Ήσαν ἀπαιτητικοὶ καὶ δέν εσεύθονταν καθόλου τὴν τοῦ ἄλλου. Μερικοὶ μαλισταί, ἔχοντας ὄρμητρο τὸ Ἀναπλί, ἔκαναν διάφορες κλεψίες στὰ περίχωρα καὶ χειροτέρευαν τὴν κατάστασι.

Τότε, λοιπόν, τὴν "Ανοιδι τοῦ ἔπου 1826, συνέθετη τὸ γεγονός πού θά δηηγήθοδη.

"Ἐνος προι, οἱ καλόγροι τῆς Μονῆς Καρακαλά πήγαν ἐν σάμπατη στὴ μικρὴ πρωτεύουσα καὶ ἀγανακτιομένοι, ἔξαγρομένοι, παρουσιάστηκαν στὸν πρόεδρο τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἀνέφεραν δητὶ ὅ γηγεμένος τῆς Μονῆς Νεκτάριος Θρέθηκε δολοφονήμενός μέσα στὸ κελλὶ του κι' δητὶ ὅλη ἡ χρηματικὴ περιουσία τῆς Μονῆς είχε κλαστῆ.

"Ποιός τόκους εώθισε αὐτὸ τὸ κακούργημα; ρώτησε περιλυπός ὁ ἀγαθός Ζαΐμης:

"Δέν ζέρουμε, καπετάν πρόεδρε, ἀπάντησαν οἱ καλόγηροι, μὰ ήρθαμε νὰ ἔγιησομε δικαιοσύνη! Ή Τούμρος τότε πού

καμε, ἡ Ρωμήδος, θέλει κρέμασμα! Δέν μπορούμε πειά νὰ ζήσουμε στὸ Μοναστήρι μας.

— "Ηουχάστε καὶ ἔγώ θὰ ταχτοποιήσω τὰ πράγματα, τοὺς διεθεθαίσως δὲ Ζαΐμης.

Διέταξε μάμεσος τὸ φρούριο Ναυπλίου Ν. Φωτομάρα νά γυγάλη στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα τὸ ὅπον νά συνοδεύσῃ τὸν προμοκρατημένους καλογήρους στὴ Μονὴ καὶ φέρναντας ἔκει να προσπαθήσῃ νά συλλάβῃ καὶ φέρῃ στὸ Ἀναπλί τὸν ἔνοχο τούς ἔνοχους, ἀν δισαν περισσότεροι. Οι καλόγηροι ἔφυγαν, συνοδεύομένοι ἀπὸ τὸ καταβιωτικὸ ἀπόσπασμα...

***

Ο καρδιός περνοῦσε, γωρὶς ἀποτελεσμα. Εξαφνα, ἔνα πρωταριαστή στὸν Ἀλέξ. Ζαΐμη δέ μάνος χρυσικός τῆς πόλεως καὶ ζήτησε νά του μιλήσῃ ἰδιαίτερα: Ο πρόεδρος δέχτηκε τὸν ἔνοχο.

"Οταν ἔμειναν μόνοι, δικρυσικός ζήγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕταν ιερὸς χρυσοποικίλτο κόδημας, ἔνα ἀγάληπο μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου στὴ μέση, καμομένη ἀπὸ σμάλτο, καὶ καταθέτοντας αὐτὸ στὸ τραπέζι, εἶπε:

— Αὐτὸ μοῦ τὸ ἔφεραν καὶ τὸ ἀγόρασα. Στοχάζομαι πῶς θά είνε τοῦ ηγουμένου ποὺ τὸν ἔσφαξαν.

— Καὶ ποιὸς οοῦ τὸ ἔφερε; οώτησε ἔκπλασμα δὲ Ζαΐμης

— "Ενας ζένος, ἔνας Ήπειρώτης, ποὺ ἔχει τὸ γιατσάκι του στὸν Ψαρομαχαλᾶ, στὴ Χουμαδίδι.

Ο Ψαρομαχαλᾶς εἶνε μάτι παλιὰ συνοικία τοῦ Ἀναπλίου, στους πρόποδες τῆς Ακροναυπλίας, ποὺ μάκρη καὶ σήμερα κατοικεῖται απὸ θερέτρων καὶ ὄχλους ἐργατικούς.

Μετά, λίγη ὀρά, δὲ ίδιος ὁ φρούραρχος φωτομάρα είχε συλλάβει τὸν ὄποιο Ήπειρώτη, μέσα στὸ μια ταθερνύλα τοῦ Ψαρομαχαλᾶ, ὅπου ρούσσε τὸ πρωνό του. Ο φωτομάρας ἤταν φοιερός Σουλιώτης, ξυπνός καὶ ἀποφασιοτικός. Ενήργησε ἀμέσως σηματικὴ ἔρευνα στὸν οὐληφθέντα καὶ τοῦ θρήνου 2650 γρόσια. Ο διθρωπος ἔρχεται νά τρέμη.

— Γ' θνομάσαι; ρώτησε δὲ Φωτομάρας.

— Βασιλίς Σταύρου.

— Απὸ ποὺ εἰσαὶ;

— Απὸ τοὺς Φιλιάτες, ἀπὸ τὴν Επειρο.

— Αὐτὸ ποὺ τὰ θρήνει;

— . . .

Ο Ήπειρώτης τὰ ἔχαν δύλοεις περισσότερο. Δέν μπορούσε ν' ἀπαντήσῃ. Ήταν νέος ἀνθρωπος, ὃς 30 ἔτῶν, δυνάτος, ἀλλὰ μὲ διατάσσεται τὸ μιαλό. Ο φρούραρχος διέταξε τοὺς στρατιῶτες του νὰ τὸν δισσούν, κι' ἔται λιταριώτης, τὸν πῆγαν στὸ γραφεῖο τοῦ προέδρου τῆς Κυβερνήσεως. Ο Σταύρου, μόλις ἀντικύρως τὴν ἐπιθετικὴ μορφὴ τοῦ Αλεξανδρού Ζαΐμη, τὸ ἔχασε ὀλότελα. Καὶ ἔκανε πλήρη διολογία τοῦ φρούριον ζητώντας τὴν διολοφίαν της ηγουμένου Νεκτάριος. Οι συμπατριώτη του, για νὰ τὸν ληπτεῖ...

Η εἰδησι οἵτις οὐνελήμητο διοφούσιο τοῦ πάπερ Νεκτάριον, ξεγένεται δεκτὴ μὲ ἀνακούφισι απὸ τὸ λαό τοῦ Ναυπλίου. "Ολοι ζητούσαν τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία του, για νά πάψουν τὸν πορειαρχό της Καρακαλά καὶ λικεψίας. Ο φρούραρχος είχε προσωρινῶς φυλακίσει τὸν δολοφόνο στὸν Ενετικὸ Στρατώνα, ποὺ εἶνε στὸ έπαθος τῆς Πλατείας. Κόσμος πολὺς είχε συγκεντρωθεὶς κάτω απὸ τὸν Στρατώνα καὶ φώναζε, ζητώντας τὴν θανατικὴ κατα-

δίκη τοῦ "φονίαν". Πρέπει νά σημειωθῇ, δητὶ τὸ θῦμα τῆς δολοφονίας, δὲ ηγούμενος τοῦ Καρακαλᾶ, είχε συγγενεῖς, φίλους καὶ γενικῶς πολλές

· Ο Α. Ζαΐμης

συμπάθειες στό στρατό καὶ τὸ λαὸν τοῦ Ἀναπλιοῦ.

Καὶ δὲ Ἀλέξ. Ζαΐμης ἀπεφάσισε νὰ μὴν ἀναβάλλῃ πειὰ οὔτε στιγμὴ τὴν ἐφαρμογὴ «τοῦ ὑπὸ ψηφίου ΙΕ' ψηφίσματος τῆς ἐν 'Ἐπιδαύρῳ 'Εθνικῆς Συνελεύσεως» καὶ νὰ συστήσῃ «τὸ δριζόμενον Κεντρικὸν 'Εγκληματικὸν Δικαστήριον» δῆλ. Κακουργοδικεῖον.

Σ' ἕντα δινόταν ἔξουσία ἀπόλυτη «νά κρίνει ἀνεκκλήτως πάντα τα ἐγκλήματα κατὰ τὸ Ἀπάνθισμα τῶν Ἐγκληματικῶν, τὸ ἐπικυρωθὲν ὑπὸ τῆς ἐν "Ἀστρεὶ Β'" Ἐθνικῆς Συνελεύσεως καὶ κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς Νόμοὺς».

Σ' ἔντα μεγάλο Τζαϊ (ποὺ εἶνε σήμερα τὸ Δημοτικὸ Θέατρο Ναυπλίου), ἔγινεται ἡ δίκη τοῦ δολοφόνου, ἡ πρώτη Ἐλληνική, γιὰ ἔγκλημα κοινοῦ δικαιου. Τὸ δικαστήριο ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἄντρες τοῦ Ἀγῶνος καὶ ἄλλο λαό. Οἱ καλόγυροι εἰχαν πάει νὰ παρακολουθήσουν τὴ δίκη. Ή Ἐπαναστατικὴ Κυβέρνηση ἦταν ἐπίσης ἑκεῖ. Κάτω ἀπὸ μάτι τέσσαρα καταθλιπτικὰ ἀτμόσφαιρα, διαστήσης τοῦ ὑψού, ἔγγινεται τὸ δικαστήριο. Τὴν ἴδια μέρα θυγῆκε ἡ ἀπόφασις, ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τοὺς αὐτοσχεδίους δικαστάς, «πάντας πολίτης ἔναρτεον». Ιδοὺ τὸ ἱστορικὸ κείμενο τῆς πρώτης αὐτῆς Ἐλληνικῆς ἀπόφασεως:

ΕΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Θεωρήσαν τὴν ὑπὸ ἀριθμὸν 158 διευθυνθεῖσαν παρὰ τῆς Σεβαστῆς Διοικητῆς Ἐπιχειρήσης ἀναφορὰν τῆς Γενικῆς Ἀστρονομίας Ναυπλίου ἡ ἀριθ. 1122 ματὶ τῆς περιεργασίας ἔγγινεν ἔξτασις τοῦ Βασιλείου Σταύρου, φονεύσαστον τὸν Ἡγούμενον Πατᾶ Νεκτάριον.

» Παρατηρήσαν ἀριθμὸν την ἀνὴρ ἔξτασιν, ἐπαρρογήοις προσωπῶν ἡπεὶ την Σενδεδάσι μέσην 27ης τὸν Βασιλείου Σταύρου, ὅπις ἔξτασις πάλιν δίκαια τῷ τοῦ ἀντώντος τὸν ὄντη ἐφένεισον τὸν Ἡγούμενον Νεκτάριον.

» Επειδὴ ὁμολόγησεν ἰδίως αὐτοῖς χειρεῖσιν ὅτι ἀπὸ κανὲν ἄλλο τι παρανομεῖνος, εἴλη ἀπὸ μόνης αἰσχορούσεων, ἐφένεισο τὸν Ἡγούμενον Νεκτάριον καὶ ἔλαβε τὴν λαῷ ἀπότιο χρηματικὴν κατάστασιν, σημαντικήν εἰς γράφει 2650 καὶ λοιπά τιμαὶ φρέσκη πράγματα.

» Επειδὴ ὁ φημὲς Βασιλεὺς Σταύρου ἀπεδίψθη προνέος ἐκ προκειμένου, ὃς δὲ ἵδος ὥμοιαζεν τοῖς αὐτοῖς χειρεῖσι, πράξας τοσοῦτον ἀνοικτογνωματικὴν καὶ προγρωφήσας εἰς φύνον δι' αἰσχορούσεων αἰνῶν καὶ ἐθελούσημα, ὁμολόγησεν καὶ τὸν τρόπον τοῦ φύνου. Διὰ τοῦτο, ὃς φονεὺς προφαστίστως ἀποδειχθεῖς, κατὰ τοὺς καθεστῶτες νόμους, εἶνε ἔνοχος θανάτου.

» Οὐδὲν τὸ Δικαστήριον τοῦτο, δινάμει τοῦ ΛΕ' διὰ τὸν Ἐγκληματικὸν Νόμον : κάθε φονεὺς ἔκ προμελέτης θανατούσται :

» Αποφασίζει τὸν θάνατον τοῦ Βασιλείου Σταύρου δι' ἀγρύνης, ἀφοῦ πρότερον ἔσωστροντος καὶ διοφθορῆς κατὰ τὸ Χριστιανὸν χρέος ποὺς παραδίεινα καὶ σωφρονιστούν τῶν ἄλλων.

» Εν Ναυπλίῳ τῇ 28ῃ Ἀπριλίου 1826.

Ο Πρόεδρος

Σταυρούλλος 'Αντιονότοινος

Οἱ δικαστικὲς
Κ. Δηλητηρίων
Α. Καλωσογράτης
Γ. Πλέσσας
Α. Λοιπούτολος

Ο Γραμματεὺς καὶ ἀ. α.

Κ. Λουκᾶς.

Χειροκροτήματα, ζωηρὰ τοῦ ἀκροατηρίου ὑπεδέχθησαν τὴν ἀνάγνωσι τῆς ἀποφάσεως. 'Ο φρούριορχος δέπεται νὰ τὸν δέσουν «διὰ γονδῆς ἀλύσουσον» καὶ νὰ τὸν πάνε σὲ ένα κελλὶ τῆς 'Ακροναυπλίας. 'Η θανατικὴ ἐκτέλεσίς ὥστεσκε γιὰ τὸ ἄλλο πρεων. Στὸ μετεξύ, ὃ ἀστυνόμος Ναυπλίου ἐφρόντισε νὰ ὅρῃ δῆμο, πράγμα δύσκολο, γιατὶ κανεὶς 'Ελληνες δὲν ἔδειχε ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπερεοις αὐτῆς, καὶ δὲ φρούριορχος δὲν ἥθελε ν' ἀναγάπσῃ στρατιώτην παῖ γένη δῆμος, γιατὶ ήξερε ὅτι θὰ προσεκοπήσῃ σὲ κατηγορηματικὴ ἀρνησι. Χαρακτηριστικὸ εἶνε, διὸ τὸ Δικαστήριο ὠρισε τρόπο ἐκτελεσθεῖσας τὴν ἀπικατικὴ ἀγχόνη. 'Ο τουφεκιόμοδος ἦταν γιὰ τοὺς ἐγκληματοῦντας στρατιωτικούς.

Τέλος παρουσιάστηκε ἔνας Γάλλος· φιλέλλην (γιὰ τὴν ἀκρίσεια ἔνας Κορσικανὸς τυχοδιώκτης) ποὺ εἶχε ρῦθμο τάχα νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν Ἐλληνικὴ ἐλευθερία, καὶ δεχτήκει νὰ κρεμάστῃ τὸν κατάσιμο.

Πρωτ·πρωτ., ὅλο τὸ Ἀνάτηλον ἦταν στὸ ποδάρι. Τὸ σχοινὶ κρεμόταν στὸ χοντρότερο κλάδο τοῦ ἰστορικοῦ Πλατάνου, ποὺ οώζεται δικόμη. 'Ο Βασιλῆς Σταύρου, ἀλυσοσθέμενος, ὀδηγήθη στὴν τρία τοῦ μοιραίου δέντρου, φωνάζοντας ὀλοένα:

— Ἀδέφιας Χριστιανοῖ, συνχωράτε με!...
Ο Γάλλος ἀπεδείχθη, διτὶ εἶχε ἐκτακτὸ ταλέντο δημίου, γιατὶ ἐξετέλεσε τὸν ἀπαγχονισμό μὲ ψυχραίμα καὶ δεξιότητα. 'Αλλὰ μετά τὴν ἐκτέλεσι, ή Κυθέρηνσις τὸν ἐπλήρωσε καὶ τὸν ἔδιωξε.

ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ Η ΣΙΦΝΙΑ

«Η Νικολέττα η Σιφνιά,
ποὺ ἔφτα χρονῶν ἡ ώμορφονιά
ἔφυγε ἀπ' τὴν πατρίδα της, στὰ ξένα νὰ δουλέψῃ,
καὶ στὰ δεκάδη της ἔγω
είχα ἀρχινίσει νὰ τρυγῶ,
τὰ ζουμερά χειλάκια της, πρὶν ἀλλος τὰ στερέψῃ..»

«Η Νικολέττα η Σιφνιά,
ποὺ νύριζε στὴ γειτονιά,
μὲ τὴν κολλάτη της ποδιά, μὲ χάρι
καὶ μέσα στὸ Βασιλικό
σ' ένα μπαγκάκι ἐρμηκό
τὰ δειλινὰ τῆς Κυριακῆς σπούδασμε πασατέμπο...»

«Η Νικολέττα η Σιφνιά,
στὸ πάλκο, τώρα, η ώμορφονιά,
χορεύει ἀνατολίτικους γεμάτη στὰ στολίδια
κι' δλάκερο τ' σύρρα κορμί,
χέρια καὶ πόδια καὶ λαυμοί
κάτου ἀπ' τὰ φῶτα τὰ θαμπά τρεμολογοῦν σὰ φείδια!..»

«Η Νικολέττα η Σιφνιά,
ποὺ μούρφερε πρωτομνιά,
μαστηλάκι της δεμένο τὸ μιστό της,
δλλαζες δύνομας ἡ τρελλή,
καὶ τὴ φωνάζουνε λιλή,
καὶ ἀς τὴ φώναζε δις τὸ κτένης 'ωραρία τ' ἀφεντικό της..»

«Η Νικολέττα η Σιφνιά,
σε μιασίναις θυσιονιά,
στοῦ καμπαρέ περήφανα τὴν πόρτα σταματάει
καὶ τρέχουνε σὶ θαυμαστές
— ποὺ τὸ φαντάστηκε ποτές!...—
καὶ τὸ χεράκι της φιλοῦν κι' αὐτὴ χαμογελάει...»

«Η Νικολέττα η Σιφνιά,
ποὺ με τὰ ίδισ μ' ἔσφιγγε χεράκια της ἔκεινα,
τὸν ώμορφο παλῆρα καρφί,
κοράρη, τότε, τρυφερό,
κόρη, ποὺ μοσκούσθαζε δις πέρα τὴν κουζίνα..»

«Η Νικολέττα η Σιφνιά,
σὲ μια τοῦ καμπαρέ γωνιά,
μέσα στὴ σαμπάνια κολυμπά καὶ τὰ μοαλά της χάνει
κι' ἔγω ποὺ φταίω γιὰ δὲ' αὐτά
— μιλάσας ἀδερφοὶ δρθα — κοφτά—
σὲ μια ταξέρνια τοῦ Ψυρρή μεθάω μὲ θιδάνι!...»

ΞΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

«Ασ τὴ σάκκα, Μαργαρώ,
μὲ τὰ θυλλιά γά σὲ χαρώ,
κι' ἀπ' δύσα πλήθυντης, δέν ςυν χρειάζοντ' δλλα.
— Αφίσε τὴ γραμματική,
τὴν ιστορία, τὴ φυσική,
Ξφ' δισον δὲν τὸ σκέπτεσαι, νὰ κάμης τὴ δασκάλα.

Σταμάτησε στὸν ἔνικό,
καὶ δὲν ζητάω πλήθυντικό,
κι' ἀφήσε τὸ σταρεμφάτα, ἀγάπτη μου, νὰ ζήσης.
— Οσας ἔχεις μαθεῖς ὀντά
κι' διώναλα, πάει καλά,
κι' δισε δὲν ἔμαθες, ἔγω, δέν σου διδάξω κ λίσεις..»

— Ετσι νὰ τώθηρης, στὴν ψυχή,
παράπτησε τὴ με το χηρή,
ἀφοῦς καμπιά της Ἐθνικῆς, δέν είνε, ρέ μαργιόλα
κι' ἀν στὸ συντακτικό κυττάς,
καὶ ὅ πο κεί μενα κητάς,
ἔλα μαζύ μου, στοῦ Ψυρρή, νὰ στὰ γνωρίσω δλα...»

Παράπτησε, νὰ σὲ χαρώ,
τ' ἀρθροα στὸ Βλάχο, ρε μικρό
καὶ ἀφήσε τὰ σύμφωνα στὸ πε ού με τοῦ Μαξίμου
καὶ ἀν γιὰ τούς φωνάεις καρφός
ἔχει ἀπὸ δαστά η Ἐλλάς

νὰ γράψῃς τετρασέλιδο ἐπιστολή, ψυχή μου...

— Αφήσε τὴ γραμματική
καὶ γίνου πιὸ ού σιαστική
προτοῦ κατηγορούμενος στειλῆς καὶ μὲ χάσης
κι' είνε μοῦ φωνάεις καρφός
καὶ στὸ τονίζω σοθαρώς,
γιὰ νὰ σου μάθω, Μαργαρώ, τὶ λέγεταις καὶ κράσις...
Ο ΑΓΓΕΛΗΣ